

(Des)enterrant promeses

La història. Bañuelos de Bureba, Burgos, 1935-1936. El mestre tarragoní Antoni Benaiges es fa càrrec de l'escola del poble, i seguint el mètode Freinet, amb una impremta casolana aconseguix que nens i nenes escriguin les seves experiències, tot promentent-los portar a veure el mar...

Les formes. Prometre suposa un compromís no sempre fàcil d'acomplir. Quan s'ha donat paraula, s'hi poteca el futur.

D'això en poden donar master-class els polítics professionals. La pel·lícula d'avui, "El mestre que va prometre el mar" és l'adaptació fílmica de la novel·la homònima del periodista Francesc Escribano. Havent estat una obra de teatre, ara salta a la pantalla sota guió d'Albert Val i direcció de Patricia Font (Barcelona, 45 anys) que n'ha fet un senzill, sensible i ajustat melodrama rural sobre la memòria històrica. De ple, doncs, en els arquetipus propis d'una història sobre l'ensenyament escolar i l'educació sentimental en temps tèrbols, l'humanista i republicà compromís d'un mestre ens parla de com els poders fàctics (l'Església catòlica, apostòlica i romana, l'alcalde i la família) condicionen, àhir com avui, l'eficiència personal i social de l'escola. Una escola que, en època d'eleccions polítiques, totdèu

en parla i no acaba. En el cas de "El mestre que va prometre el mar", el tàndem Font & Val desenvolupa amb precisió d'entomòleg, el dia a dia d'un mestre que s'estima l'alumnat, i per tant, respecta les seves vivències, potenciant-les. El mètode educatiu Freinet que afavoreix que el nen descobreixi per si mateix la major part de les coses que aprèn, també va calant, amb una certa intriga, l'ànim de l'espectador. Resulta inevitable no evocar "La lengua de las mariposas" (1999) de José Luis Cuerda, amb Fernando Fernán Gómez. Amb tot, ara i aquí, la pel·lícula de Patricia Font té entitat pròpia. Així com el subtil treball del gironí Enric Auquer, incorporant el mestre Antoni Benaiges, que va prometre el mar. Ell, l'àmplia galeria de secundaris a la seva alçada, i

l'acurada reconstrucció de l'època, amb una fotografia que recupera un temps i un país. En fi, tot desenterrant fosses comunes i promeses.

El fons. Peti qui peti, cal deixar que els nens ho siguin.

La imatge. Els rostres dels alumnes en veure com la impremta ha fixat els seus escrits.

La frase. 'Abrir los ojos no es nada fàcil, ni nada cómodo', sosté el mestre. En tot cas, perillós.

La recomanació. Interessats en la memòria històrica i la pedagogia.

El mestre que va prometre el mar

Directora:
Patricia Font.
Intèrprets: Enric Auquer, Laia Costa, Luisa Gavasa. España.
105'. JCA Alpicat, Screenbox, Tremp, Vielha